

Warszawa, 30. 08. 2022 r.

Znak sprawy: DŻW.zz.0260.1.2022

WICEPREZES RADY MINISTRÓW

MINISTER

ROLNICTWA I ROZWOJU WSI

Henryk Kowalczyk

TRYBUNAŁ KONSTYTUCYJNY KANCLARIA	
wpl. dnia	05. 09. 2022
Nr wg EZD	

Pani

Julia Przylębska

Prezes Trybunału Konstytucyjnego

Dotyczy: postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie wniosku Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej – sygn. akt K11/22

Szanowna Pani Prezes,

w odpowiedzi na pismo z dnia 27 lipca br., sygn. akt K 11/22 o wszczęciu postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym w sprawie wniosku Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, zwanej dalej „Radą”, o stwierdzenie zgodności z Konstytucją:

- 1) § 1 pkt 2 rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 25 września 2020 r. zmieniającego rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskiwania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii (Dz. U. poz. 1711), zwanego dalej „rozporządzeniem zmieniającym”,
 - 2) art. 3 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1140, z późn. zm.), zwanej dalej „ustawa”
- uprzejmie przedstawiam następujące stanowisko.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że art. 3 ust. 2 ustawy z dniem 11 sierpnia 2022 r. został uchylony na podstawie art. 2 pkt 2 ustawy z dnia 23 czerwca 2022 r. o zmianie ustawy o Inspekcji Weterynaryjnej oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1570), zwanej dalej „ustawą zmieniającą”, i przepis ten utracił moc obowiązującą przed wydaniem

Ministerstwo Rolnictwa i Rozwoju Wsi

ul. Wspólna 30, 00-930 Warszawa

telefon: +48 22 250 01 18, e-mail: kancelaria@minrol.gov.pl

www.gov.pl/rolnictwo

orzeczenia przez Trybunał Konstytucyjny. Tym samym, z dniem 11 sierpnia 2022 r., a więc z dniem wejścia w życie ustawy zmieniającej, utraciło również moc obowiązującą rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 28 listopada 1994 r. w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii (Dz. U. z 2022 r. poz. 239), zwane dalej „rozporządzeniem”, które zostało wydane na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy. Ponadto należy zauważyć, że ustawa zmieniająca w przepisach przejściowych nie utrzymała w mocy rozporządzenia.

Dodatkowo należy zauważyć, że większość spraw uregulowanych dotychczas w rozporządzeniu wydanym na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy została uregulowana w art. 3a-3i ustawy i tym samym stały się one materiają ustawową. Ustawodawca w art. 3i ustawy wskazał, że „Minister właściwy do spraw rolnictwa po zasięgnięciu opinii Komisji określi, w drodze rozporządzenia, wzór dyplomu specjalisty oraz rodzaje zabezpieczeń tego dyplomu przed przerobieniem lub podrobieniem, mając na względzie potrzebę zapewnienia identyfikacji lekarzy weterynarii posiadających tytuł specjalisty i ochrony danych osobowych tych lekarzy, a także zastosowanie takich zabezpieczeń tego dyplomu, które uniemożliwią jego przerobienie lub podrobienie”. Zatem zakres spraw przekazanych do uregulowania w ww. rozporządzeniu jest inny niż w rozporządzeniu wydawanym dotychczas na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy.

Z uwagi zatem na to, że art. 3 ust. 2 ustawy oraz wydane na tej podstawie rozporządzenie utraciły moc obowiązującą, w mojej ocenie postępowanie przed Trybunałem Konstytucyjnym powinno zostać umorzone, bowiem została spełniona przesłanka z art. 59 ust. 1 pkt 4 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym (Dz. U. z 2019 r. poz. 2393), który stanowi, że Trybunał wydaje postanowienie o umorzeniu postępowania jeżeli akt normatywny w zakwestionowanym zakresie utracił moc obowiązującą przed wydaniem orzeczenia przez Trybunał.

Zgodnie natomiast z art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym, Trybunał nie umarza postępowania z przyczyny, o której mowa w ust. 1 pkt 4, jeżeli wydanie orzeczenia w postępowaniu zainicjowanym skargą konstytucyjną jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw. Uważam, że w niniejszym postępowaniu ta przesłanka nie jest spełniona. Zgodnie z art. 3 ust. 1 ustawy, lekarzowi weterynarii przysługuje prawo uzyskania tytułu specjalisty. Prawo uzyskania tytułu specjalisty nie jest konstytucyjnym

prawem przysługującym lekarzom weterynarii. Nadawanie tytułu specjalisty lekarzom weterynarii jest uprawnieniem ustawowym lekarzy weterynarii, a od uzyskania tytułu specjalisty nie jest uzależniona możliwość wykonywania zawodu lekarza weterynarii. Tym samym orzeczenie o niezgodności przepisów, które utraciły moc obowiązującą nie jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw tych osób – co oznacza, że nie znajdzie zastosowania przesłanka do wydania orzeczenia określona w art. 59 ust. 3 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Ponadto wydanie orzeczenia nie jest konieczne dla ochrony konstytucyjnych wolności i praw innych podmiotów, w tym praw i wolności przysługujących Radzie. Dodatkowo należy zwrócić uwagę, że czasowe stosowanie przepisów rozporządzenia, m.in. w zakresie spraw wszczętych i niezakończonych, wynika obecnie z art. 12 i art. 13 ustawy zmieniającej.

Skarżący wskazuje również na niezgodność z Konstytucją przepisu § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego. Należy jednak zwrócić uwagę, że jest to przepis wprowadzający zmianę w innym akcie normatywnym, co oznacza, że jest przepisem o charakterze jednorazowym i nie obowiązuje samodzielnie w systemie prawa. Z dniem wejścia w życie § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego zostało ustalone nowe brzmienie § 4 rozporządzenia. Tym samym przepis § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego, w mojej ocenie, nie może stanowić podstawy do zaskarżenia, a ewentualnej ocenie powinien podlegać przepis rozporządzenia w brzmieniu ustalonym zakwestionowanym rozporządzeniem zmieniającym. Powyższe oznacza, że z uwagi na to, iż nieprawidłowo został wskazany przepis, którego zgodność z Konstytucją mógłby ocenić Trybunał, nie jest dopuszczalne zbadanie zgodności z Konstytucją przepisu rozporządzenia zmieniającego, bowiem przepis ten nie obowiązuje, a więc została również spełniona przesłanka, o której mowa w art. 59 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 30 listopada 2016 r. o organizacji i trybie postępowania przed Trybunałem Konstytucyjnym. Przedmiotem skargi powinien być bowiem nie przepis zmieniający, a przepis w brzmieniu ustalonym rozporządzeniem zmieniającym. Prawdopodobnie taka była intencja skarżącego, ale ponieważ wskazał przepis nieobowiązujący, który wyekspirował w dniu jego wejścia w życie, to nie może on, w mojej ocenie, stanowić samodzielnej podstawy do zaskarżenia.

Ponadto, zgodnie z art. 12 i art. 13 ustawy zmieniającej, w niektórych sprawach stosuje się przepisy dotychczasowe, jednak fakt ten nie powoduje, że przepisy, które utraciły

moc obowiązującą mogą stanowić samodzielnie podstawę oceny ich zgodności z Konstytucją. Na mocy ww. przepisów, w drodze rozwiązań ustawowych, zostały określone reguły, które uprzednio, co do zasady, były uregulowane w rozporządzeniu, które utraciło moc. Nie jest zatem aktualny zarzut braku regulacji ustawowych w określonym w skardze zakresie. Zgodnie bowiem z art. 12 ust. 1 i 2 ustawy zmienianej:

„1. Komisja do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii działająca w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2 staje się Komisją do spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii, o której mowa w art. 3a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2, i działa do dnia wygaśnięcia jej kadencji ustalonej na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2.

2. Członkowie Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii działającej w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy na podstawie przepisów wydanych na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2 stają się członkami Komisji do spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii, o której mowa w art. 3a ust. 2 ustawy zmienianej w art. 2.”.

Ponadto, art. 13 ustawy zmienianej stanowi, że do spraw dotyczących uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, w tym do wydawania dyplomów potwierdzających uzyskanie tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy, stosuje się przepisy dotychczasowe.

Tym samym, powyżej wskazane przepisy przejściowe, pomimo uchylecia art. 3 ust. 2, są podstawą do stosowania w pewnym zakresie dotychczasowych przepisów dotyczących Komisji do Spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii oraz do stosowania dotychczasowych przepisów w sprawach dotyczących uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, w tym do wydawania dyplomów potwierdzających uzyskanie tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, wszczętych i niezakończonych przed dniem wejścia w życie ustawy.

Należy również zauważyć, że art. 3 ust. 2 ustawy nie był wcześniej kwestionowany przez skarżącego, co było możliwe np. w związku ze zmianą rozporządzenia – rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia 7 lutego 2008 r. zmieniającym rozporządzenie w sprawie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii. Rada nie zakwestionowała wcześniej (uczestnicząc w procesie legislacyjnym) zgodności przepisu upoważniającego z Konstytucją – w zakresie w jakim wskazane to zostało w skardze.

W przypadku gdyby Trybunał nie podzielił przedstawionego wyżej stanowiska co do zasadności wystąpienia podstaw do umorzenia postępowania, poniżej pozwalam sobie odnieść się do zarzutów skarżącego.

Nie można zgodzić się z zarzutem dotyczącym naruszenia procedury wydania rozporządzenia zmieniającego, która była określona w art. 3 ust. 2 ustawy w brzmieniu przed 11 sierpnia 2022 r.

Zgodnie z art. 3 ust. 2 ustawy, Minister Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej był upoważniony, w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej i po uzgodnieniu z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną, do określenia, w drodze rozporządzenia, trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii. Należy zauważyć, że formuła „po uzgodnieniu”, użyta w art. 3 ust. 2 ustawy, jest najslabszą formą współuczestnictwa w wydaniu aktu normatywnego. Nie może być ona z pewnością utożsamiana ze wspólnym wydaniem aktu normatywnego, ani też z wydaniem aktu normatywnego „w porozumieniu”, po uzyskaniu „uprzedniej bądź następczej zgody”, czy wreszcie z wydaniem aktu normatywnego „na wniosek”. Art. 3 ust. 2 ustawy nie można było zatem interpretować w ten sposób, że wyłącznie w przypadku zgody Rady na wszystkie rozwiązania było możliwe wydanie rozporządzenia zmieniającego przez Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi. Należy bowiem zwrócić uwagę, że Rada nie jest organem konstytucyjnie uprawnionym do wydania rozporządzenia, a konieczność uzyskania zgody mogłaby oznaczać, że w wydaniu rozporządzenia uczestniczy organ do tego nieupoważniony. Organem upoważnionym do wydania rozporządzenia na podstawie art. 3 ust. 2 ustawy jest Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi w porozumieniu z Ministrem Edukacji Narodowej. Powyższe stanowisko wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, który wskazał, że: „(...) „Uzgodnienie” nie oznacza nadania podmiotowi współdziałającemu (w niniejszej sprawie radzie) z organem stanowiącym akt normatywny kompetencji w zakresie stanowienia prawa i tym samym przyjęcia współodpowiedzialności za wydany akt normatywny. Kompetencji, w szczególności o takim charakterze jak kompetencja prawotwórcza, nie można bowiem domniemywać. Przekonanie to wzmacnia dodatkowo fakt, że obowiązująca Konstytucja, przyjmując zamknięty system źródeł prawa, w sposób w miarę ścisły ustala krąg podmiotów wyposażonych w kompetencje prawotwórcze. (...) Współuczestnictwo określonych podmiotów, występujące we wskazanych formach, odnosi się do kształtowania treści aktów normatywnych w stadium prac przygotowawczych jeszcze

przed wydaniem aktu. Zakłada ono nie tylko obowiązek zapewnienia przez organ prawotwórczy informacji o projekcie decyzji prawotwórczej, lecz również dyskusję o merytorycznej treści tego projektu, możliwość prezentowania różnych stanowisk, próby ich ujednoczenia i wzajemnego dostosowywania do oczekiwań partnerów tej dyskusji – wreszcie wypracowanie ostatecznej, w miarę możliwości wspólnej i optymalnej, decyzji prawotwórczej. (...)”. Dodatkowo Trybunał wskazał, że całkowita zgoda na rozwiązania zawarte w projekcie aktu normatywnego jest tylko jedną z możliwości w procesie uzgadniania treści aktu normatywnego, gdyż jej osiągnięcie pozostawać może poza wolą podmiotów w nim uczestniczących. Warunek osiągnięcia zgody na wszystkie rozwiązania, jako wymóg niezbędny dla mocy obowiązującej danego aktu normatywnego, czy też dla możliwości uznania, że została zachowana procedura „w uzgodnieniu”, zacierałby również różnice między współuczestnictwem w procesie stanowienia prawa a współstanowieniem w postaci wydania wspólnego aktu normatywnego przez dwa podmioty wyposażone w kompetencję prawotwórczą (wyrok z 17 marca 1998 r., U 23/97).” (źródło: Proces prawotwórczy w świetle orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego. Wypowiedzi Trybunału Konstytucyjnego dotyczące zagadnień związanych z procesem legislacyjnym, Trybunał Konstytucyjny – Wydawnictwa, Warszawa 2015, s. 233-234).

Ustawodawca w art. 3 ust. 2 ustawy nie określił czynności składających się na procedurę uzgadniania, z których wynikałyby prawa i obowiązki podmiotów upoważnionych. Natomiast w wyroku o sygn. U 23/97, Trybunał Konstytucyjny wskazał, że termin „uzgodnienie” oznacza, że ustawodawca przy konstruowaniu tej formy współuczestnictwa w procesie tworzenia prawa kładzie nacisk nie na efekt uzgodnienia w postaci osiągnięcia zgody, lecz raczej na fakt uzgadniania, jako na sam proces dochodzenia do tej zgody, ujednoczenia czy też wzajemnego dostosowywania (harmonizowania) swoich stanowisk. Forma „uzgodnienia” oznacza zatem przede wszystkim obowiązek poddania treści aktów normatywnych sformalizowanej procedurze uzgodnieniowej celem wypracowania wspólnego stanowiska – co miało właśnie miejsce w przypadku prac legislacyjnych nad projektem zmienianego rozporządzenia. Nie wynika stąd jednak, że konsekwencją niemożności uzyskania zgody, tak jak w przypadku projektu zmienianego rozporządzenia, co do proponowanych treści aktu, jest niedojście aktu do skutku. Na brak możliwości osiągnięcia takiej zgody wpływać mogą bowiem niezależne od woli podmiotów współuczestniczących, okoliczności zewnętrzne. Jeżeli zatem uznać, że osiągnięcie „zgody” (w tym także uprzedniej lub następczej) ma być warunkiem dojścia do skutku

danego aktu, wszystkie podmioty upoważnione do uczestniczenia w procesie jego wydania powinny być wyposażone w kompetencje prawotwórcze. Tymczasem w art. 3 ust. 2 ustawy podmiotem posiadającym kompetencje prawotwórcze jest Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi oraz Minister Edukacji Narodowej, którym ustawodawca powierzył wydanie rozporządzenia. Również samo brzmienie tego przepisu nie pozostawia wątpliwości, kto ostatecznie odpowiada za treść rozporządzenia bowiem użyty w nim zwrot „Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi (...) określi” wskazuje, do którego z podmiotów wymienionych w tym przepisie, należy decyzja w tym zakresie.

Procedurę uzgadniania rozpoczyna przesłanie przez projektodawcę projektu aktu normatywnego podmiotowi upoważnionemu do uczestniczenia w jego wydaniu. Projektodawca powinien przy tym określić odpowiedni termin na ustosunkowanie się do rozwiązań zawartych w projekcie. Projekt rozporządzenia zmieniającego został dwukrotnie skierowany do uzgodnień z Radą – równoległe z uzgodnieniami i konsultacjami publicznymi projektu – przy pismach z dnia 21 lipca 2020 r. i 25 sierpnia 2020 r. W każdym z tych przypadków termin na zgłoszenie uwag wynosił 10 dni. Skrócenie terminu zgłoszenia uwag zostało podyktowane ograniczonym zakresem zmian zaproponowanych w projekcie rozporządzenia zmieniającego i było dopuszczalne zgodnie z regulaminem pracy Rady Ministrów. Ponadto projekt rozporządzenia zmieniającego nie naruszał dotychczasowych ram organizacyjnych, w których było prowadzone szkolenie specjalizacyjne. W szczególności, nie zmienił trybu postępowania w celu uzyskania tytułu specjalisty i rodzaju podmiotów prowadzących to szkolenie, ani zadań i roli Komisji do spraw Specjalizacji Lekarzy Weterynarii. Ponadto w dniu 12 sierpnia 2020 r. odbyło się spotkanie z udziałem przedstawicieli Rady poświęcone pracom nad wymienionym projektem.

Należy zwrócić uwagę na fakt, że projekt rozporządzenia zmieniającego był uzgadniany również z Ministrem Edukacji Narodowej, który zgłosił uwagi w trakcie procesu legislacyjnego i istotnie wpłynęły one na ostateczny kształt projektu. Uwagi te były różnorodne – od uwag podnoszących ważne kwestie merytoryczne do uwag redakcyjnych. Rozporządzenie zmieniające zostało zatem uprzednio uzgodnione z Ministrem Edukacji Narodowej, który następnie podpisał rozporządzenie.

Należy potwierdzić, że Rządowe Centrum Legislacji zwróciło uwagę, że projekt rozporządzenia, po zawarciu w jego uzasadnieniu informacji o uzgodnieniu go z Krajową

Radą Lekarsko-Weterynaryjną nie będzie wymagał rozpatrzenia przez komisję prawniczą. Jednak Rządowe Centrum Legislacji nie dokonało oceny procesu uzgadniania, a jedynie wskazało na brak stosownej informacji w uzasadnieniu do projektu. W uzasadnieniu zawarto informację, że projekt rozporządzenia został poddany uzgodnieniom z Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną – co było zgodne ze stanem faktycznym, bowiem projekt rozporządzenia został dwukrotnie przesłany do zaopiniowania przez Radę. Zatem nastąpiło przeprowadzenie procesu uzgodnień z uprawnionym organem i zgodnie z treścią przepisu upoważniającego do wydania rozporządzenia.

W mojej ocenie § 1 pkt 2 rozporządzenia zmieniającego nie wykraczał również poza zakres upoważnienia zawartego w art. 3 ust. 2 ustawy. W zakresie trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii mieści się również wskazanie Komisji, jako podmiotu uczestniczącego w uzyskiwaniu przez lekarzy weterynarii tytułu specjalisty, bowiem w skład Komisji wchodzi przedstawiciele Rady, co zgodnie z art. 10 ust. 2 pkt 5 ustawy umożliwia Radzie współdziałanie właśnie w tej formie, w sposób szczegółowo określony w rozporządzeniu, w sprawach specjalizacji zawodowej. W tym zakresie rozporządzenie zmieniające miało charakter wykonawczy wobec ustawy, której przepis został uszczegółowiony zgodnie z upoważnieniem oraz innymi przepisami ustawowymi dotyczącymi kompetencji Rady.

Nie można również zgodzić się zarzutem, że w ustawie brak było przepisów, które byłyby wskazówkami dotyczącymi trybu i szczegółowych zasad uzyskania tytułu specjalisty przez lekarza weterynarii, w całości odsyłając do uregulowania tej kwestii w drodze rozporządzenia. Zgodnie z art. 17 ust. 1 Konstytucji, samorząd zawodowy reprezentujący osoby wykonujące zawody zaufania publicznego (w tym przypadku lekarzy weterynarii), sprawuje pieczę nad należyтым wykonywaniem zawodu. Uznać należy, że w ramach sprawowania tej pieczy mieści się udział samorządu lekarzy weterynarii w działaniach związanych z uzyskiwaniem przez lekarzy weterynarii tytułu specjalisty, zgodne z art. 3 ust. 1 ustawy oraz z uwzględnieniem art. 10 ust. 2 pkt 5 ustawy, który dotyczy współdziałania przez samorząd lekarzy weterynarii w sprawach specjalizacji zawodowej. Nie musi to jednak oznaczać wiodącej roli samorządu w tych sprawach. Wyposażenie samorządów zawodowych w konkretne uprawnienia dotyczące sprawowania pieczy nad należyтым wykonywaniem zawodu należy bowiem do decyzji ustawodawcy i może zostać uszczegółowione w przepisach wykonawczych, na co wskazuje użyte w art. 17 ust. 1

Konstytucji określenie „w drodze ustawy”, co oznacza, że ustawa może odsyłać do uregulowania pewnego szczegółowego zakresu spraw w drodze rozporządzenia. Ponadto należy zwrócić uwagę, że rozporządzenie zmieniające wprowadziło zmianę polegającą na tym, że inne niż Rada podmioty, to jest Państwowy Instytut Weterynaryjny – Państwowy Instytut Badawczy oraz każda z uczelni publicznych prowadzących szkolenie specjalizacyjne, zgłaszają kandydatów do komisji i – co istotne – spośród lekarzy weterynarii posiadający co najmniej stopień naukowy doktora. Tym samym są to podmioty uczestniczące również w kształceniu lekarzy weterynarii.

Należy również zauważyć, że pomimo tego, że art. 3 ust. 2 ustawy nie zawierał wytycznych dotyczących treści aktu, to sam ten fakt nie dyskwalifikuje przepisu upoważniającego (choć świadczy o jego legislacyjnej ułomności), ponieważ problem istnienia wytycznych powinien być rozpatrywany w całym kontekście normatywnym ustawy. Jeśli organ wykonawczy pośrednio, poprzez szczegółowe normy ustawy, uzyska wytyczne do odpowiedniego zbudowania treści rozporządzenia, to pomimo braku wytycznych w przepisie upoważniającym można uznać, że upoważnienie nie narusza art. 92 ust. 1 Konstytucji (wyroki z: 18 marca 2003 r., K 50/01, 20 kwietnia 2004 r., K 45/02 i 12 września 2006 r., K 55/05). Wydając rozporządzenie na podstawie art. 3 ust. 2 Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kierował się ogólnymi wskazaniem zawartymi w ustawie, między innymi w art. 10 ust. 2 pkt 5.

Reasumując, uprzejmie informuję, że w mojej opinii zarzuty przedstawione we wniosku Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej należy uznać za niezasadne.

Z poważaniem

Wiceprezesa Rady Ministrów
Minister
Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Henryk Kowalczyk

Załącznik:

Cztery egzemplarze pisma